

grav

“Simon Peter.....nåede nu også frem; han går lige ind i graven og ser linnedklæderne ligge der og klædet, som Jesus havde haft over hovedet; det lå ikke sammen med linnedklæderne, men rullet sammen på et sted for sig selv. Da gik også den anden discipel derind, han som var kommet først til graven, og han så og troede. Indtil da havde de nemlig ikke forstået Skriftens ord om, at han skulle opstå fra de døde”
(*Johannes-evangeliet 20: 6-9*)

På Jesu tid var det almindeligt både at begrave folk i jorden og i klippehuler. Hvis det var en grav, der var blevet hugget ud af klippen, var den forholdsvis kostbar, da det involverede en del arbejde. Det var en sådan grav; Jesus blev lagt i efter sin død. I Mattæus-evangeliet 27: 57-61 hører man om en rig mand, Josef af Aritmatæa, der havde ladet en grav “hugge ud i klippen til sig selv”, men som valgte at bruge den til Jesus. Det var almindeligt at lukke graven med en stor sten; det skete også med Jesu grav, læser man i denne passage.

Ved det såkaldte “Gordons Golgatha” i Jerusalem finder man en sådan grav, der med rimelig sandsynlighed er den grav; Jesus blev lagt i. Gordons Golgatha ligger lige ved siden af den arabiske busholdeplads, som er et meget larmende og kaotisk sted, hvad der er en voldsom kontrast til den fred, man møder, når man træder ind i den frodige have om graven. Det er en særlig oplevelse at træde ind i selve graven med bevidstheden om, at Jesus kan have ligget der, men det allerbedste er dog, at graven er tom.

Første gang jeg var der, kom jeg med det samme til at tænke på afsnittet ovenfor fra Johannes-evangeliet. Det mærkeligste ved det afsnit er den lille bemærkning om hovedbeklædningen, som var lagt for sig selv. Hvad er betydningen af det? I første omgang ikke det store, men det er en af de detaljer, som klart demonstrerer, at man har med en øjenvidneberetning at gøre. Johannes er trådt ind i den tomme grav og det syn, der mødte ham der, står prentet for hans øjne mange år efter, da hans skriver evangeliet. I Johannes tilfælde betød det en helt ny forståelse af Jesu opstandelse.

Da jeg stod i den tomme grav i Jerusalem et par årtusinder senere, kunne jeg mærke noget af den overraskelse, spænding og glæde, Johannes må have følt ved mødet med den tomme grav. Og jeg kunne glæde mig over, at som Johannes efter at have set den tomme grav mødte den opstandne Jesus, således er det også i dag muligt ikke kun at se graven, men at møde den opstandne. Hvordan ved jeg så det? Jeg har selv mødt ham!